

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Blagorodni gospod Doropoljski!

Z veseljem prebirava Vaša ljubezniva pisma. Zanašaje se na Vašo dobrosrčnost, si dovoljujema tudi midve Vas prositi majhnega prostorčka v „Zvončku“. Obiskujeva VI. razred osemrazrednice pri sv. Jakobu v Ljubljani. Prihodnje leto bi obe radi vstopili v javno gimnazijo. Povejte nama, blagi gospod, bo li to tedaj mogoče? Radi bi postali lekarnarica, oziroma doktorica. — Iskreno se zahvaljujeta za Vašo naklonjenost Vam vdani
Ida Ržičkova in Jelica Maroltova.

Odgovor:

Seveda lahko vstopita v javno gimnazijo, a prej morajo prositi Vajini starši c. kr. deželni šolski svet za dovoljenje, potem pa morata napraviti sprejemni izpit. Ker so to že dosegle druge deklice, tudi Vama ne bo težko. Ena lekarnica, druga doktorica — o, vsa čast takim lepim načrtom! Treba je samo krepke volje in železne vztrajnosti, potem že pojde! Saj ne stoji nikjer zapisano, da ne bi smela tudi naša dekleta naprej! Zato le pogumno na delo, da postaneta kdaj — dobrotnici človeštva. Veselilo me bo, če mi bosta svojedobno poročali o svojem napredku.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Na Miklavžev večer sem se veselila, da mi Miklavž kaj prinese. Prinesel mi je res rožičev, pa sladkorja in dve figi. Tudi nedolžnih otročičev dan sem se močno veselila, pa ta dan je bil grd, ker je bilo prazno. Sneg je padal z neba, pa mrzel sever je pihal, da je bilo joj za nas uboge otročiče. Ves

dan je padal. Bližal se je čas, da bi bilo treba iti v šolo, ali sever je bil tako močan, da nam je nanesele snega na pot, da ni bilo mogoče iti v šolo. — Staro leto smo končali z veseljem in zopet smo čakali novo leto, hvala Bogu, praf zdravi. Bog daj, da bi v novem letu delali gospodom učiteljem večje veselje kakor zdaj.

Sedaj pa ostanem Vaša hvaležna učenka

Alojzija Gorčenkova.

Odgovor:

Ljuba Lojzika!

Pozabila si povedati kraj, kjer si pisala to pismo. Iz Tvoje pisave pa sklepam, da si doma na Štajerskem, in sicer tam kje blizu ogrsko-hrvaške meje. Pa tudi veš, iz česa to sklepam? Ker zamenjavaš glasnika *v* in *f*. Pisala si namreč: *praf* namesto *praf* in *ščakali* namesto *včakali* (učakali). — Vidiš, tako ima vsaka stvar svojo dobro in slabo stran, in tudi od slabega se lahko kaj učimo, ako hočemo. Iz Tvojih dveh napak v pismu sem doznal vsaj približno, kje je dom moje dobre Lojzike, ki prosi Boga, da bi v novem letu delali učenci svojim učiteljem več veselja kakor doslej. Glej, Tvoji lepi prošnji se pridružujem tudi jaz s pripombo, da so dobri otroci, h katerim se šteješ gotovo tudi Ti, veselje svojim učiteljem, staršem in vsem dobrim ljudem. — Tedaj visok sneg Ti je zabranil, da nekaj časa nisi mogla v šolo. Seveda, zima in snega napravljata otrokom mnogo neprilik, pa tudi mnogo veselja. Poznam šole v hribovitih krajih, kjer leži visok sneg vso zimo, in bi otroci po več mescev ne mogli v šolo, ako bi si ne znali pomagati. Pa veš, kaj napravijo? Dolge, tanke, štiri prste široke, na vsakem koncu malo zakrivljene deščice, ki jih imenujejo skije, si privežejo na vsako nogo po eno, in te jih nosijo tudi v mehkem, komaj padlem snegu. Navzdol pa kar drčijo z njimi po bliskovo. Pri vas seveda tega ne poznate, ker ni visokih gor. Človek ima razum in trdno voljo; s temi premaga najhujše ovire.

*

Mnogo odgovorov smo morali zaradi tesnega prostora izpustiti tudi danes. Prosimo potrpljenja. Vse pride polagoma na vrsto.

